

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2015. évi február hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A gazdálkodó szervezet dolgozója által üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2014. szeptember 25. napján kelt B.92/2012/50. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlott által megvalósított bűncselekményt

folytatólagosan elkövetett vesztegetés elfogadása büntettének (Btk. 291.§ (1) bekezdés (2) bekezdés b.) pont) minősíti,

Ezért a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetést és pénzbüntetést tekinti kiszabottnak.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidejét 3 (három) évre enyhíti.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként egy napot számítva fogházban, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A vagyonelkobzás összege 14.535.000 (tizennégymillió-ötszázharmincötezer) Ft melyet a vádlottal szemben tekint elrendeltnek.

A polgári jogi igénnyel kapcsolatos rendelkezést mellőzi.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakhelye:; a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést a szabadságvesztés büntetés esetleges végrehajtásának elrendelésére tekinti irányadónak.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2014. szeptember 25. napján kelt B.92/2015/50. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki üzletszerűen elkövetett vesztegetés elfogadása büntettében (Btk. 291.§ (1), (2) bekezdés b./ pont).

Ezért 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 400.000 Ft (200 napi tétel; egy napi tétel összege 2.000 Ft) pénzbüntetésre ítélte. Megállapította a feltételes szabadságvesztésre bocsátás legkorábbi időpontját. Határozott a pénzbüntetés meg

nem fizetése esetére annak átváltoztatásáról, továbbá részletfizetést engedélyezett. A bíróság elrendelte 18.100.000 Ft vagyonekbevonását. Határozott továbbá a bűnjelekről, a **B.G.** által bejelentett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította, illetve kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő felmentésért fellebbezést jelentett be, míg az elsőfokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.320/2014/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a bizonyítási eljárást túlnyomórészt törvényesen folytatta le az elsőfokú bíróság, azzal a kivétellel, hogy sértetti pozíciót biztosított **B.G.** részére, holott erre törvényes lehetőség nincs. Rámutatott, hogy a tényállás megalapozott, amelyből a vádlott bűnösségére levont következtetés helyes, az első fokú bíróság elbíráláskor irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette a terhelt által elkövetett bűncselekményt.

A büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta, és a vádlottal szemben kifejezetten méltányos büntetést szabott ki, amelynek enyhítése nem indokolt.

Indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezést helyezze hatályon kívül, a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezést pedig egészítse ki azzal, hogy a szabadságvesztés elrendelése esetén érvényes, egyebekben helyben hagyási indítványt tett.

A másodfokú eljárásban a védő fellebbezését részletesen indokolta és azzal teljes mértékben egyező tartalommal terjesztette elő perbeszédét az ítélet tábla nyilvános ülésén.

Indítványozta elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a minősítés megváltoztatását illetőleg a joghátrány enyhítését.

Írásbeli indítványában kifejtette elsődleges indítványa tekintetében, hogy álláspontja szerint a tényállás felderítetlen és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Az alapvető bizonyítékként kezelt hangfelvétel kapcsán rámutatott, hogy ez egy **B.G.** céljainak megfelelően irányított beszélgetés, amit titokban készített. Kiemelte, hogy a hangfelvétel szövegének hivatalos rögzítése nem történt meg, a bizonyítási eljárás anyagává kizárólag a **B.G.** által készített leíratot tette a bíróság. Ebből véleménye szerint nem állapítható meg, hogy a csatolt hangfelvétel szövege és a leírat szövege szó szerint megegyezik-e, illetőleg, hogy a beszélgetés tartalma akár az indokolásban felhívott részek a szöveggörnyezetükből kiragadott értelmezés nélkül hogyan viszonyulnak a párbeszédet folytatók teljes beszélgetéséhez. A hangfelvétel tartalmát elemezve rámutatott, hogy a vádlott részéről annyi hangzott el, hogy **B.G.** a 10 forintos terméket 13 forintért adta, a különbözetből megtartott kettőt, egyet adott a vádlottnak. A 30%-os haszonkulcshoz képest így a haszon 2:1 arányban osztozott, aminek az állítólagos vesztegetési összeg részarányai még megközelítőleg sem lennének megfeleltethetőek. Viszont az elhangzottak álláspontja szerint az elkövetés módjában és az összeget illetően nem bizonyítják az ítéleti tényállásban megállapítottakat, tekintettel arra is, hogy a **1. Kft.** nem adott el semmit a **2. Kft.** részére.

Ezen kívül véleménye szerint számos kérdés megválaszolatlanul maradt a kifizetések időpontja és összege tekintetében, továbbá a bíróság iratellenesen állapította meg a tényállást

már a szerződés megkötése kapcsán is, az indokolás ennek kapcsán sem kimerítő, mert nem ad választ arra, hogy a bíróság mérlegelése során miért fogadta el valónak a tanúk e körben tett vallomását, továbbá a visszadátumozás logikátlan és ésszerűtlen lett volna a 2. Kft. részéről.

Ellentmondásosnak találta, hogy **B.G.** a 18,1 millió Ft vesztegetési összeget miként fizette ki, ha a 2. kft.-s projekten 6 millió Ft nyereséget tudott realizálni.

Iratellenesnek találta továbbá, hogy védenca a tényállás szerint 2.283.000 forintot fizetett **B.G.** részére, mivel helyesen az állapítható meg, hogy összesen 3.565.000 Ft került átadásra, mert a 2.283.000 forint átadásán túl még 1.282.000 Ft átutalása is megtörtént.

Álláspontja szerint fentiek miatt felderítetlen a tényállás, az indokolás nem képez zárt logikai láncolatot. A vád szerinti vesztegetésre **B.G.** előadásán kívül más bizonyíték nincs.

Relatív eljárási szabálysértés, hogy az elsőfokú bíróság végig sértettnek tekintette az aktív vesztegetőt, amit az ügyészség helyesen észrevételezett.

A minősítés tekintetében előadta, hogy nem valósult meg az üzletszerű elkövetés, mert nem rendszeres haszonszerzés az, ha valaki egyszeri elkövetés útján több részletben jut a megbeszélte előnyhöz.

Kötelességszegés nem történt, ezáltal a vádlott cselekménye legfeljebb a Btk. 291.§ (1) bekezdése szerinti vesztegetés elfogadása büntetnének minősül, amelynek a büntetési tétele alacsonyabb és a jelentős időmúlás mellett enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetés alkalmazását is lehetővé teszi.

Indítványozta továbbá a büntetés enyhítését, tekintettel védenca büntetlen előéletére, a jelentős időmúlásra, valamint arra, hogy 4 kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni, példás életvitelt folytat. A felsorolt enyhítő körülményekhez képest a 4 év próbaidő véleménye szerint kirívóan hosszú. Védenca már más cégnél dolgozik vezető beosztásban, viszont új munkakörének ellátásához nélkülözhetetlen az előzetes mentesítés, amelynek elmaradásával a büntetés céljain túlmenő aránytalan hátrányt szenvedne.

Súlyosító körülmények közt nem értett egyet a korrupciós bűncselekmények elszaporodottságával a statisztikai adatokra figyelemmel.

Előadta, hogy **B.G.** nem terjeszthet elő polgári jogi igényt, amelynek jelentősége van a vagyonekborzás kapcsán is. Ugyanis ténylegesen 3.565.000 forintot adott át a terhelt a vesztegetési pénzből **B.G.**-nak kizárólag és szorosan a bűncselekménnyel összefüggésben, ezért ezen összeggel csökkenteni kell a vagyonekborzást.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen szintén az átirattal egyezően terjesztette elő indítványát. A védő által előadottakkal kapcsolatosan megjegyezte, hogy a hangfelvételnek valóban kiemelkedő jelentősége van a bizonyítékok közt, amit a bíróság elfogadott, és helyes következtetéseket vont le belőle, tekintettel a szakértői megállapításra is, amely szerint manipuláció abban nem észlelhető. Ekként a törvényszék helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és ezt kellő jogi indokollással el is látta. Az elsőfokú bíróság rendkívül méltányos büntetést szabott ki a bűncselekmény tárgyi súlyához képest, és részletfizetést is engedélyezett a pénzbüntetés megfizetésére.

Vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz azzal, hogy korábbi vallomásait fenntartja.

A bejelentett védelmi fellebbezésekre tekintettel a Győri Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülvizsgálta, és megállapította, hogy olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ítélet érdemi felülbírálatát akadályozná.

Az ügyészség és a védő helyesen hivatkozott arra, hogy valóban relatív eljárási szabálysértés az elsőfokú bíróság részéről **B.G.** perbeli pozíciójának kezelése, aki az eljárásban tanúként vett részt. A korrupciós bűncselekmények között szabályozott vesztegetés elfogadása büntetendőnek nincs természetes sértettje, ezért **B.G.** aktív vesztegetőként - akinek cselekménye időközben elévült - nem kerülhet sértetti pozícióba. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem volt kihatással a büntetőeljárásra.

A védő alaptalanul kifogásolta, hogy **B.G.** a vallomásának megtételét követően végig jelen volt a tárgyalásokon. A bizonyítás felvételének sorrendjére és a tárgyalás nyilvánosságára vonatkozó eljárási szabályokba nem ütközik, hogy a már kihallgatott tanú a tárgyalás további részén jelen legyen.

Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében kimerítően értékelte. Számot adott arról, hogy a tényállás megállapítása során mely bizonyítékot miért vett figyelembe, az ellentétek feloldását megkísérelte.

Az elsőfokú bíróság kihallgatta **vádлот**at, **B.G.**-t több alkalommal, **1. tanú** és **2. tanú** a 2. kft. részéről, **3. tanú** illetve **4. tanú** hozzátartozókat. **5. tanú** és **6. tanú** részletes kihallgatása is megtörtént, illetve dr. Hartai Győző ügyvédé. Meghallgatta a tárgyaláson Tanczi Tibor igazságügyi hangtechnikai igazságügyi informatikai szakértőt. Ismertette a **B.G.** által készített hangfelvételek tartalmát, a hanganyagokat le is játszotta a tárgyaláson. Ismertette az okirati bizonyítékok között az alap- és kiegészítő informatikai szakértői véleményt, továbbá a releváns szerződéseket, munkaköri leírást, bérleti szerződést, rendőri jelentést, Excel táblázatot, letéti megállapodást. A védő által a tárgyalási szakban becsatolt észrevételeket is minden esetben a tárgyalás anyagává tette.

Fentiekből megállapítható tehát, hogy az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat teljes körűen feltárta az elsőfokú bíróság.

Az ügyészség és a védő részéről is elhangzott, hogy az ügyben valóban fontos bizonyíték a hangfelvétel, azonban még ennél is nagyobb jelentőséggel bír **B.G.** vallomása. A tanú konkrétan elmondta, hogy hány alkalommal, milyen összegeket, mikor adott át **vádлот**nak, amit a hangfelvétel mellett az egyéb bizonyítékok is alátámasztanak. Az elsőfokú bíróság mérlegelte **vádлот** tagadásban megnyilvánuló védekezését, miszerint ő nem adott át semmiféle összeget **B.G.** részére.

5. tanú vallomása szerint **B.G.** elmondta neki, hogy mire kellett a pénz, és miért adta át a **vádлот**nak. Ebben a körben az elsőfokú bíróság értékelte **6. tanú** tanúvallomását is a pénzügyi elszámolási vita kapcsán, ezen két tanú utólag kapcsolódott be az eseményekbe. Mindezeket együttvéve a már említett további személyi és okirati bizonyítékokat összevetve,

helyesen jutott arra az álláspontra a törvényszék, hogy a két merőben ellentétes - vádlotti illetve **B.G.** által tett - vallomás közül, **B.G.** tanú vallomását fogadja el a tényállás alapjául.

Az elsőfokú bíróság mérlegelte **3. tanú (B.G. felesége)**, illetőleg a vádlott volt felesége, **4. tanú** által elmondottakat, illetve a **4. tanúval B.G.** által folytatott hangfelvétel anyagát szintén a tárgyalás részévé tette, amely tartalmazza, hogy a vádlott lenyúlta a beszállítókat. Értékelte a 2. kft. ügyvezetőjének és jogtanácsosának a vallomását is, és a törvényszék mérlegeléséből megállapítható, hogy ezen bizonyítékok, részben támogatják, illetve alátámasztják a **B.G.** által elmondottakat, amelyekből vont le következtetést, hogy a tényállásban írt összegek kifizetése ténylegesen megtörtént **B.G.-tól vádlott** felé.

Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy az írásba foglalt pénzügyi elszámolási megállapodás milyen alapokon nyugodott a vádlott és **B.G.** között. **B.G.** nem **vádlottal** állt üzleti kapcsolatban, hanem a **2. Kft**-vel. Egyértelműen, ha **B.G.-nak** a tevékenységével kapcsolatos elszámolási probléma merül fel, akkor az részéről nem a vádlottal szemben nyilvánul meg, hanem a megbízó céggel szemben, akivel ténylegesen karbantartási és vállalkozói szerződést kötött. Ekként az elszámolási vita nem kötődhetett a legális informatikai üzleti tevékenységhez. Ezzel kapcsolatosan hallgatta meg egyébként a bíróság dr. Harta Győző ügyvédet. Nyilvánvalóan tehát egyéb más megállapodásról volt szó, ezért egyetértett az ítéletábró az elsőfokú bíróság érvelésével, hogy a már említettek szerint miért fogadta el **B.G.** nyilatkozatát. Csak azért történhetett kettejük között ez az elszámolás, mert korábban megállapodtak a 18.100.000 Ft átadásában, és miután **B.G.-nak** a **2. Kft**-vel kötött szerződése megszűnt, azután kérte vissza a pénz egy részét a vádlottól, miután meghiúsult az az üzleti lehetőség, amelynek reményében azt kifizette.

Az elsőfokú bírósági tárgyaláson a hangfelvételeket meghallgatták. A nyomozati iratokban (126. oldal) szerepel arról rendőri jelentés, amelyben a nyomozóhatóság tagja rögzítette, hogy a hangfelvétel leírt anyaga a felvett hanganyaggal megegyezik. Egyrészt tehát az érintettek meggyőződhetnek arról személyesen, hogy mi hallható a felvételeken, másrészt a jelentés tartalma szerint az ellenőrzés eredménye alapján azonos a leírt szöveg a rögzített hanganyag tartalmával, ezért az ezzel kapcsolatos védői hivatkozás, hogy a hangfelvétel nem pontosan tartalmazza az elhangzottakat, nem foghat helyt. A szakértő határozottan úgy nyilatkozott, hogy manipulálást nem tapasztalt.

Az elsőfokú bíróság a Be. 78. § (1) bekezdését helyesen alkalmazta, amely szerint a büntetőeljárásban a szabad bizonyítási rendszer érvényesül, ezért bármely olyan bizonyíték elfogadható, amely valamely tény bizonyítására alkalmas. **B.G.** a vádlottal és más tanúval folytatott beszélgetéseit rögzítette, amelyek bizonyítékként való felhasználása a szabad bizonyítási rendszer miatt nem ütközik akadályba, és azokat a többi rendelkezésre álló bizonyítékkal összességében kell értékelni.

Az kétségtelen tény, hogy a közélet tisztasága elleni bűncselekmények miatt folyamatban lévő büntető eljárásokban rendszerint kevés a beszerezhető tárgyi bizonyíték, jellemzően személyi bizonyítékok állnak rendelkezésre. Az aktív vesztegetőnek is érdeke, hogy az általa elkövetett bűncselekmény titokban maradjon, hiszen a passzív vesztegetővel együtt

mindketten büntetendők, akár hivatali akár gazdasági vesztegetésről van szó. Jelen esetben az egyik résztvevő, az aktív vesztegető volt az, aki elmondta a történeteket és a nyomozóhatóság által beszerzett bizonyítékokon felül próbált egyéb bizonyítékokat vallomásának alátámasztására a tárgyaláson csatolni, illetőleg rendelkezésre álltak a tanúvallomások, valamint az azt részben alátámasztó, részben cáfoló egyéb bizonyítékok. Ezen bizonyítékokból kellett az elsőfokú bíróságnak levonnia a megfelelő következtetéseit.

Az elsőfokú bíróság mérlegelése teljes egészében logikai hibáktól mentes. Így a vádlott vallomásának elfogadásával kapcsolatos védelmi hivatkozás lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta, a bizonyítékok újraértékelésére irányult, amelyre a másodfokú eljárásban nincs lehetőség. Ekként a felmentésre irányuló fellebbezés sem vezetett eredményre.

A védő fellebbezésében kiemelte, hogy nem a mérlegelést kívánja támadni, ennek ellenére mégis az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét tette a kritikai észrevételeinek tárgyává. A vád keretein kívül esik, hogy **B.G.** 2005-2009 években miért nem érvényesítette az anyagi igényét. A vád tárgya a **vádlott** által 2005. évben elkövetett bűncselekmény.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, azonban helytálló a védő felvetése a visszafizetett összegek tekintetében. A történeti tényállás (4. oldal) tartalmazza, hogy **vádlott** 2.283.000 forintot fizet ki **B.G.-nak**. Az indoklás 9. oldal 1. bekezdésében rögzítette viszont a bíróság, hogy a vádlottól 2009. október 23. napján **5. tanú** 608.000 forintot, 2009. október 15. napján **B.G.** 2.283.000 forintot készpénzben vett át, míg további 1.282.000 Ft átutalásra került 2010. október 12. napján (összesen: 3.565.000 Ft) a vádlottól **B.G.** részére. Ez ténymegállapítás, amit észlelt az ítéletábra is, és az ítéletszerkesztési hibát akként orvosolja, hogy fent írtakat a tényállás részének tekinti.

Ezzel a korrekcióval a tényállás megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes, és alapját képezte a másodfokú felülbírálatnak.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett **vádlott** bűnösségére, és nagyrészt helytállóan állapította meg a minősítést is.

A gazdálkodó szervezet dolgozója által elkövetett vesztegetés törvényi tényállási elemei maradéktalanul megvalósultak.

A védő által vitatott üzletszerűség megállapítására helyesen következtetett az elsőfokú bíróság.

A védő hivatkozott a BH 2003. évi 47. számú és 2013. évi 47. számú eseti döntésekre, amelyekkel arra kívánt rámutatni, hogy attól nem rendszeres a haszonszerzés, hogy az egyszeri elkövetés alapján több részletben jut a megbeszélte előnyhöz az elkövető.

A védelmi érveléssel nem értett egyet az ítéletábra, mert a közzétett jogesetek más elkövetési magatartásra, csalási cselekményekre vonatkoznak.

A csalás elkövetési magatartása: jogtalan haszonszerzés végett más tévedésbe ejtésére, vagy tévedésben tartására, és ezzel kár okozására. Így az egy mozzanatú, megtévesztő cselekményt követi a károkozás.

Ezzel szemben a közélet tisztasága elleni bűncselekménynél a vesztegetés elfogadásánál tényállási elem a jogtalan előny kérése, vagy elfogadása, tehát mindkettő tényállás-szerűvé teszi a cselekményt.

Megállapítható ekként, hogy ha a terhelt egy alkalommal kér jogtalan előnyt, azután több alkalommal fogad el pénzt (vagy mást), akkor ezek külön-külön elkövetési magatartások. Ebből pedig az a megfelelő következtetés vonható le, hogy a vádlott a Btk. 6.§ (2) bekezdésére figyelemmel folytatólagosan követte el a bűncselekményt, miután a folytatólagosság ismérvei - ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször követ el - megállapíthatóak. A minősítés ezáltal törvényes.

A 37/2007. BK vélemény az üzletszerűen elkövetett bűncselekményekről tartalmazza, hogy az üzletszerűséget akár egyszeri elkövetés is megalapozhatja, ha a bűncselekmény elkövetőjét rendszeres vagyoni haszonszerzés motiválja. Adott ügyben azt állapította meg az ítéltábla, hogy a vádlott a tényállás szerint bár egyszer kért, viszont több alkalommal, haszonszerzés érdekében elfogadott bizonyos összegeket, ezért az üzletszerűség kritériumai megállapíthatók a vádlott terhére. Így a vádlott bűncselekményének minősítésében nem tévedett az elsőfokú bíróság, de pontosan a fent említettek szerint *folytatólagosan* és üzletszerűen elkövetett vesztegetés elfogadásának minősül a Btk. 291.§ (1), (2) bekezdés b./ pontja szerint.

A kötelesség megszegésével kapcsolatos védelmi hivatkozás annyiban nem foghat helyt, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 251. §-a szerint is a jogtalan előny elfogadása a kötelesség megszegéséért célzatot tartalmazta, tehát a jogtalan előny elfogadása is pönalizálva volt. Jelen törvényi szabályozás szerint a kötelességszegés minősítő körülmény (csakúgy, mint az 1978. évi IV. tv. 251. § (2) bekezdése szerint), azonban e mellett minősítő körülményként az üzletszerűség is szabályozásra került, és megállapítható jelen ügyben. Ha a vádlott terhére az üzletszerűség, mint minősítő körülmény nem lett volna megállapítható, akkor nem enyhébben minősülne a cselekménye, hanem az eljárást elévülés okán meg kellett volna szüntetni. A minősítés változtatására irányuló védelmi indítvány mindezek miatt nem megalapozott.

Helytállóan alkalmazta az elsőfokú bíróság az elbíráláskor hatályos, a terheltre nézve a feltételes szabadságra bocsátás szabályaira tekintettel kedvezőbb elbírálást jelentő 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezéseit.

A büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket nagyrészt helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság. A korrupciós bűncselekmények elszaporodottsága kapcsán rámutat az ítéltábla, hogy az abszolút számuk nem tűnhet magasnak, de a látens bűnözési forma miatt igazából nehezen deríthető fel, így összességében kijelenthető, hogy nem számít a ritkán előforduló bűncselekmény közé. Ugyanakkor kétségtelen tény, hogy nagyon nyomatékos enyhítő körülmény az időmúlás. A bűncselekmény elkövetési idejéhez képest a feljelentés

megtételére 2010. december 9. napján került sor, a nyomozás elrendelésére másnap. A büntetőeljárás tehát több, mint 4 évig tartott, ami önmagában nem nevezhető rövid tartamnak. Az viszont alappal kijelenthető, hogy rendkívül hosszú a bűncselekmény elkövetése óta eltelt idő, amely a vádlottnak nem róható fel. Javára szóló enyhítő körülmény továbbá büntetlen előélete, hogy kiskorú gyermekek tartásáról gondoskodik. Valamennyi tényezőt együttesen értékelve az ítélőtábla az alkalmazott, és a törvényi büntetési tétel minimumában meghatározott szabadságvesztés büntetést szükségesnek és elégségesnek találta, annak rövidebb tartamban történő kiszabása csak enyhítő szakasz alkalmazásával lenne lehetséges, amelynek törvényes indoka nincs, azonban úgy ítélte meg - különösen az időmúlásra tekintettel -, hogy a próbaidő tartamának csökkentése indokolt, ezért azt a rendelkező rész szerint enyhítette. A vádlott előzetes mentesítésére irányuló védelmi indítványnak az érdemesség körében történt vizsgálatakor az ítélőtábla arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény jellege és körülményei kizárják az előzetes mentesítés alkalmazását, mert a vádlott a gazdálkodó szervezetnél betöltött munkakörével visszaélve követte el a bűncselekményt, és hasonló jellegű bűncselekmények esetén a bírói gyakorlat szerint csak különösen méltányos esetben engedélyezhető előzetes mentesítés. A pénzbüntetés kiszabására törvényesen került sor.

Észlelte az ítélőtábla, hogy pontosításra szorul a pénzbüntetés esetleges meg nem fizetése esetén, továbbá a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén az átváltoztatásról szóló rendelkezés a Btk. 51.§ (1), (2) bekezdés, illetve a Btk. 87.§-ára és a Btk. 37.§ (2) bekezdés a./ pontjára tekintettel, amelyeket helyesbített.

A vagyoneklobzás tekintetében a védői hivatkozást elfogadta az ítélőtábla. A Kúria a 78. és 95. számú BK véleményekben értelmezi, hogy milyen esetekben kell vagyoneklobzást alkalmazni többek közt a korrupciós bűncselekmények kapcsán. A passzív vesztegető az aktív vesztegetőtől a vagyoni előnyt megszerzi, vele szemben arra, mint a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyonra vagyoneklobzást kell elrendelni. A vagyoneklobzásnak a bűnös vagyon elvonása a célja, amelynek következményét a közélet tisztasága elleni bűncselekmény elkövetőjének viselnie kell.

Az kétségtelen tény, hogy a vádlott 18.100.000 forintot megszerzett, azonban az is tény, hogy ez nem realizálódott teljes mértékben és véglegesen nem is maradt nála, mert ebből az összegből 3.565.000 forintot visszajuttatott az aktív vesztegetőnek, így helyesen 14.535.000 forint a vagyoneklobzás összege.

Megállapította az ítélőtábla, hogy a járulékos rendelkezések közül **B.G.** polgári jogi igényére vonatkozó döntés téves, ugyanis a Be. 54.§ (1) bekezdése értelmében polgári jogi igény előterjesztésére a sértettnek van joga, ahogy arra helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség. Nem sértettől származó ilyen nyilatkozat pedig nem tekinthető polgári jogi igénynek és valóban nem bírálható el a büntetőeljárásban, ezért az arra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az ítélőtábla a Be.117.§ (1) bekezdés, 258.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján feltüntette a terhelt jelenlegi lakóhelyét, illetve pontosította a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó

rendelkezést - mivel a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetén merülhet fel - a Btk. 87.§ és 38.§ (1), (2) bekezdésére figyelemmel.

Mindezek alapján az ítélet tábla a Győri Törvényszék ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2015. február 25. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Németh Balázs sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2014. február 25. napján kelt B.92/2012/50. számú ítélete 2015. február 25. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2015. február 25. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: